

Nabij

KWARTAALBLAD VOOR OUDERS OVERLEDEN KIND
OKTOBER 2024 | NUMMER 4

VEERKRACHT

"We lachen nu meer dan we huilen"

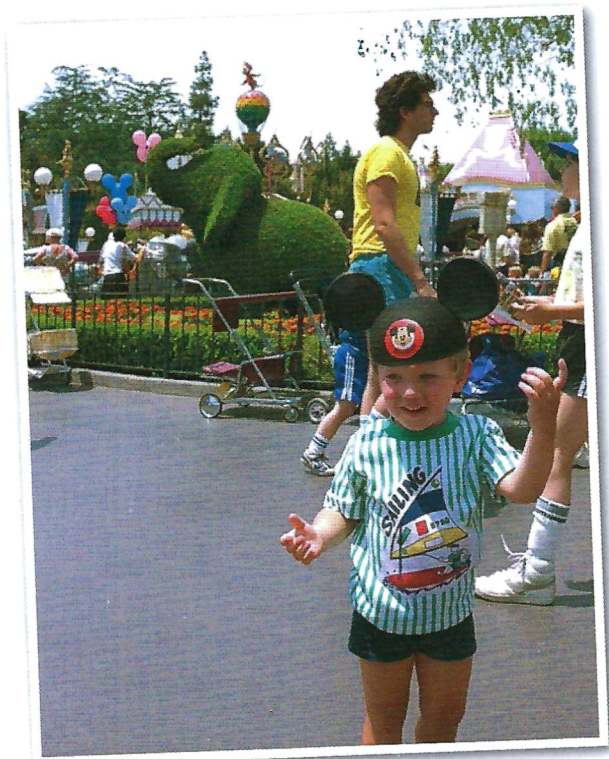
OOK OUDERS
OVERLEDEN
KIND

Bij de opmaak is in het vorige nummer per ongeluk een deel van onderstaand persoonlijk verhaal weggevallen. Daarom plaatsen we deze integraal opnieuw.

Droomreis

Het is altijd mijn droom geweest om samen met mijn gezin, bestaande uit mijn echtgenoot en onze twee zoons, een reis naar New York te maken, inclusief een rondreis door de Verenigde Staten. Tòt in juli 1999 onze eerste zoon Edwin verongelukt tijdens een scouting zomerkamp in St. Vith in België. Onze wereld is daarna nooit meer hetzelfde geweest en onze vakanties dus ook niet.

Toch blijft de 'droomreis New York' voor ons een grote wens. In mei 2002 is het zover. Mijn man en ik hebben beiden hard gewerkt om deze vakantiereis te verwezenlijken. Via mijn werk bij internationale bedrijven in Nederland hebben we Amerikanen en Nederlanders ontmoet, die in verschillende staten van de VS wonen. Hoe leuk is het om daar eens op bezoek te gaan? We zijn meerdere malen uitgenodigd om bij hen te komen logeren. In Nederland heb ik deze Amerikaanse vrienden tenslotte ook vaak rondgeleid of op ideeën gebracht waar ze in Europa naar toe konden gaan.

Kiezelstenen

Onze zoon Edwin willen we er op deze reis 'symbolisch' bij hebben. We hebben gele kiezelstenen van zijn graf meegenomen om deze te plaatsen bij één van de bomen naast het Vrijheidsbeeld. Dit doen we op de eerste dag na aankomst in New York. Die dag zijn we door het tijdsverschil zeer vroeg wakker en daardoor één van de eerste bezoekers. We merken dat de datum 11 september 2001 nog vers in het geheugen ligt. De sfeer en uitingen op straat in New York zijn niet te missen en nog intens voelbaar. Voordat we aan boord van de ferry gaan, worden we uitvoerig gecontroleerd, zowel als individu als al onze bagage. Ik vrees voor opmerkingen over de meegebrachte gele kiezelstenen.

De overtocht naar het Vrijheidsbeeld verloopt voorspoedig. Zenuwachtig gaan we op zoek naar een goede plek. Het voelt alsof we iets doen wat niet mag. Intussen is het al behoorlijk druk geworden. Toch hebben we vrij snel een plek voor de kiezelstenen gevonden bij de 'zevende' boom aan de rechterkant van het immense beeld, vlak bij het voetpad. Het getal zeven hoort bij Edwin, want het is het cijfer van zijn geboorte-, maar ook sterfdag. Bij het uitvoeren van dit ritueel is Edwin er voor ons gevoel bij. Onze reis zou niet compleet zijn geweest, als we dit niet gedaan zouden hebben.

Monument

De overige dagen leidt de zoon van onze goede Amerikaanse vrienden, die in Brooklyn woont, ons rond in New York, waar we zoveel mogelijk willen zien. Vervolgens vliegen we naar Nashville, waar onze vrienden niet ver vandaan wonen. 's Avonds aan het diner wil ik iets met hen delen. Ik worstel met het idee of ik hen al dan niet zal vertellen over mijn bijna-doodervaring op 13-jarige leeftijd. In gedachten vraag ik om een teken. Op exact dat moment gaat de zon, waar we tijdens het diner vanuit de woonkamer op uit kijken, compleet onder. De reactie van onze vrienden op mijn verhaal is voor mij het teken om te beginnen met het schrijven van een autobiografisch boek als 'monument' voor onze zoon Edwin. Met een huurauto maken we een rondreis via Memphis - Houston - New Orleans en Atlanta, waarna we terugkeren naar Nashville. Een paar dagen later vliegen we naar Amsterdam met een tussenstop in New York.

In mijn hart ben ik blij en troost het me dat we in 1987 al eerder samen met Edwin een vakantiereis naar de Verenigde Staten hebben mogen maken. Edwin was toentertijd bijna 3 jaar oud. Na een bezoek aan Houston zijn we toen naar Ponca City in Oklahoma gevlogen. Met daar 'in die tijd' wonende goede Nederlandse vrienden hebben we vanuit Los Angeles via Las Vegas en San Francisco een campertocht gemaakt. Vanuit LA zijn we weer terug naar Amsterdam gevlogen.

Rijk

Ook al weet ik dat mijn droomreis naar New York met mijn complete gezin nooit zal uitkomen, was Edwin er voor ons gevoel bij. We hebben enorm genoten van onze vakantiereis samen met onze tweede zoon. Het is een fantastische herinnering en we zijn rijk met

alles wat er nog wel kan en is. Onze vakanties, zoals deze met én zonder onze Edwin zijn geweest, zijn onvergelijkbaar. Net zoals we met familie en goede vrienden samen willen zijn en gebeurtenissen willen delen, hadden we dit alles ook met heel ons hart met hem mee willen maken. Edwin is en blijft altijd in onze gedachten.

Als ouders nemen we op vakantie altijd zijn mooie portretfoto mee. We spreken met grote regelmaat over hem en zijn gezegend met zijn bijna 15-jarige aanwezigheid in ons leven. Al had dit van ons natuurlijk vele, ontelbare vakanties langer mogen duren.

Henneke Dijkstra, moeder van Edwin
www.hennekedijkstra.nl